

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 36

Den 3 November 1929.

57:de årg.

Det eviga Jerusalem.

Jerusalem, du högtbelägna stad!
Till dig min längtan står,
Till dig min tanke ilar fri och glad,
Till dig min ande trår.
Högt ovan berg och dalar,
Långt från min dunkla stig,
Till dina ljusa salar
Mitt hjärta lyfter sig.

Var hälsad, Sion, du Guds sköna borg,
Låt upp för mig din port!
Så fröjdefull jag går från jordens sorg
Till dig du sälla ort.
Min prövning där skall ändas
Och lyktas all min strid,
Min vedermöda vändas
I salighet och frid.

Säg, vilka äro de som stråla där
I klädnad vit som snö?
Det är de trognas, de utvaldas här,
Som fått i Herren dö.
Bland dem mig Herren skänker
Ett rum i helig frid,
Där jag ej mera tänker
På mina tårars tid.

Profeter och apostlar ser jag där,
Martyrer utan tal,
Som Kristi kors i trohet burit här
I jordelivets kval.

Bild av Jesus i kyrkan Jesu heliga hjärta på
Montmartre i Paris.

Nu hava de stor vinning,
Nu stå de utan men
Med strålar kring sin linning
Uti Guds klarhels sken.

Med kärlekens glasögon.

Av tant *Elisabeth*.

Mor höll just på att klippa av de sista blommorna i trädgården då Svante, röd och varm kom hem från skolan.

— Hurra, mor, bara en laxa tills i morgon, och sen får jag leka, tills solen går ner.

Svante krängde av sig rocken och kastade mössan och skolväskan på en bänk.

— Se, så, gossen min, plocka nu ihop dina tillhörigheter och gå in och snygga upp dig till middagen, jag är strax färdig med blommorna.

Svante gick med buller och bång genom glasverandan in i matsalen och mor kom strax efter med en bukett praktfulla ringblommor som hon placerade i en låg vas på middagsbordet.

— Vilken vacker höstprakt du gläder oss med, sade far, då alla voro samlade vid bordet, man kan nästan tro att solstrålarna gömt sig kvar i de vackra höstblommorna.

— Ja, de äro verkligen vackra i all sin enkelhet, sade moster Eva, som just var på besök den dagen.

— Allt är vackert, som Gud har skapat, sade Svante med viktig min, ty det har min "fröken" sagt, men, tillade han i dämpad ton, allt tycker inte jag är vackert.

— — — Svante var en liten parvel på sju år, som nyss börjat småbarsskolan och hade stort förtroende för sin lärarinna. — — —

— Det beror alldeles på hur man ser på saken, sade mor. Begagnar man kärlekens glasögon, upptäcker man snart något vackert hos varje skapad varelse.

— Men mor, invände syster Märta, som var ett par år äldre än Svante, det som är fult är väl fu't och det som är vackert är väl vackert. Jag älskar allt vackert och kan ej tåla det fula.

— Ja, det gör jag med, sade Svante, och kände sig ha fått ett mäktigt stöd i sin äldre syster.

— Det är synden, som förfular och vanpryder det skapade, sade far, det vackra och fina kan ock döljas under en ful yta.

Bordssamtalet tog därefter en annan vändning och småherrskapet fingo tysta höra på de äldres samtal.

På eftermiddagen lekte de båda barnen i trädgården, men leken ville icke gå med kläm.

— Märta, du, vad menade mor med kärlekens glasögon?

— Jag vet inte riktigt, men mor menar alltid något vackert med vad hon säger.

Om en stund sade Svante begrundande:

— Du skulle bara se min bänkamrat, Erik, så ful och smutsig han är och jag tycker det är rysligt att behöva sitta bredvid honom. Om jag kunde se honom med de där glasögonen, skulle han bli vacker då, tror du?

— Jag vet inte Svante. Jag vet bara att jag är nästan rädd för det fula och tycker om allt vackert. Tänk bara, vackra blommor, vackra kläder. Jag vill alltid bära vackra kläder.

Samtalet avbröts, ty mor kallade på dem.

— Kom barn, jag vill visa er något. De följde mor in i ett av källarrummen. På ett bord stod en skål med vackra höstblommor och bredvid ställde mor en påse som hon öppnade.

— Se här barn, nu får ni välja mellan dessa torra lökar och blommorna i skålen. —

— Mor, så du skämtar med oss, skratade barnen. Vad skulle vi göra med de fula lökarna, lät oss hellre få dela blommorna.

— Tag dem då, kära barn och giv var sin bukett till edra lärarinnor. Jag tar då de föraktade lökarna och jag är nöjd med dem.

Detta hände i september. Höstblommorna voro vissnade för länge sedan, och den fula löken var glömd. Svante och Märta hade gått i skolan en hel termin och börjat ett stycke på den andra, då en dag en hel rad med små söta blom barn stodo på fönsterbrådan i vardagsrummet.

— O, mor, så förtjusande rara de äro, ropade Märta då hon fick se hyacinter och tulpaner titta fram ur sina gröna gömslen.

— Dom va' fina dom, sade Svante, varifrån har du fått dem, mor?

— Ja, kan du gissa, gossen min?

Svante skakade energiskt på huvudet,

— Ni ha sett dem förr en gång, fast då i en annan gestalt.

— Så underligt, sa Svante, men Märta började ana sammanhanget.

— Ni har en gång förkastat dem för att de voro fula, torra lökar och nu ser ni resultatet. Värme och sol har kysst liv i den torra löken och så fick den kraft att gro och spira upp till en härlig blomma. — Så kan även Barnavännen Jesus, värma upp ett fruset och kallt människohjärta, så det börjar

— Hur menar du barn? Jo, det kan väl vara något, som ser fint och vackert ut, men som är fult och stygt inuti.

— O, ja, sorgligt nog är det ofta så, men sådana plantor växa ej i Guds trädgård.

Hyacinter och tulpaner hade blommat ut, och det höll på att bli vår på allvar. Det var i maj — — när göken gol — — som Svante hade sin födelsedag och han väntade och längtade alldeles rysligt till den dagen.

— Snälla söta mor, jag vill inte veta vad

Det nya Jerusalem.

älska Gud och göra hans vilja. — Då ser man genom "kärlekens glasögon" på människorna och på allt vad Gud har skapat".

— Vad menas med det, mor?

— Jo, Svante, man ser ej blott den fula ytan, utan även den vackra kärnan, som finns under det anspråkslösa skalet.

— Nu förstår jag lite, sade Svante och han såg länge begrundande på de vackra blommorna. Märta stod även hon fundersam vid blomstergruppen.

— Men mor, det kan väl vara tvärtom också. Märta såg allvarligt på mor,

jag skall få, men jag kan väl bara få veta första bokstaven.

Mor bara log och skakade på huvudet.

— Du skulle inte vänta dig så mycket, och så tycker jag, att en så stor karl ej skall vara n-y-f-i-k-e-n. —

— Jag är inte alls nyfiken, men säg mor, får jag bjuda hem någon av kamraterna?

— Ja, det får du min gosse.

— Vem jag vill?

— Ja, den du tycker bäst om.

Svante gjorde ett glädjeskutt och kramade mor duktigt.

Så kom då den efterlängtdade dagen med överraskningar av många slag. Då Svante kom hem från skolan hade mor dukat ett fint kaffebord med blommor och grönt, ty mostrar och kusiner skulle komma för att uppvakta lille Svante.

— Nå, kommer din skolkamrat, frågade mor. — Ja, han är redan här, viskade Svante, han sitter i trädgården, ty han törs ej gå in.

Svantes mor gick ut till den lille gästen och hälsade honom välkommen samt förde honom in i salen.

— Vad heter du min gosse?

— Erik, kom det blygt.

— Din mor vet väl av, att du gått med Svante hem? Erik mumlade något om att mor ej var hemma. Han såg sig skyggt omkring i den vackra salen.

— Nu skall ni, få äta middag tillsammans, så få ni sedan leka, tills gästerna komma.

Svante var jublande glad och Eriks blyghet försvann så småningom. Tänk, — Svante hade fått vad han länge önskat sig — ett par vita kaniner i en bur. Han smekte deras mjuka päls och beundrade deras pigga ögon och långa öron. Märta och Erik voro lika intresserade och de sökte efter de saftigaste bladen åt de små nykomlingarna.

— Maskrosblad duger bra, sade Erik i brist på kålblad.

Erik växte i Svantes ögon för denna upplysning. Han var inte dum han, nej, det hade Svante nog märkt flera gånger — och en bussig kamrat var han.

Födelsedagen hade varit en lyckodag. Svante låg glad och nöjd i sin säng, när mor kom in för att bedja aftonbön med sin gosse. Svante hade så mycket att tacka Gud för i afton och mor kanske var mest tacksam där hon satt vid sin älsklings bädd och såg hur omärkligt den lilla människoknoppen öppnade sina blomblad för Guds kärleks sol.

Svante slog armarna om mors hals. — Tack, lilla mor, för allt. Det har varit väldigt stiligt alltsammans. Mor vad tyckte du om Erik? tillade han viskande.

— Jo, han såg riktigt rar ut. Jag är glad att du valde just honom.

— Jo, ser du mor, först tyckte jag att han var rysligt ful och jag var ond ibland för att jag skulle sitta i samma bänk som han, men så kom jag att tänka på den fula

löken och den liknade honom precis. Kläderna voro fula och lappade, men han var en bussig kamrat. En gång smockade han opp en pojke, som retade mig och sen dess tycker jag att han började bli vacker.

— En gång skulle vi räkna och jag satte upp fel siffror. Erik såg, att det var fel, men han tordes ju ingenting säga för "Fröken". Han såg då på mig så sorgset och skakade på huvudet, och då förstod jag, att det var något galet med min räkning och så såg jag felet. Var det inte fint gjort av honom, mor?

— Jo, min gosse.

— Tror du mor — att jag sett Erik med "kärlekens glasögon" — hette det inte så?

— Jo, viskade mor rörd. Du har börjat se på det rätta sättet. Lycklig du, om du flitigt begagnar de ögonen. Då skall du slippa se så mycket fult i världen och kanske kan du med kärlekens glasögon locka fram någon vacker blomma ur den fula löken.

Tag en gosse eller flicka med dig till Söndagsskolan.

Söndagsskolan.

Texten för söndagen den 10 november.

Uppbrottet från Babel.

Esra 1:1—8.

Tänkespråk: *Ja, Herren har gjort stora ting med oss; däröver äro vi glada. Ps. 126:3.*

Hemläsning enligt Svenska Bibelläsningförbundets textlista:

Måndag: Esra 3:8—13.

Tisdag: Esra 5:1—17.

Onsdag: Esra 6:15—22.

Torsdag: 2 Krön. 5:1—14.

Fredag: Hes. 43:1—12.

Lördag: Upp. 21:15—27.

Söndag: Esra 1:1—8.

